

[Westergaard Andersen.]

Vi har særlig i udvalget ønsket en overvejelse af forholdene i militærnægterlejrene for den lille gruppe af militærnægtere, der ikke lader sig udstationere. Hvilke mennesker havner i disse lejre, hvilke problemer har de? Det er en undersøgelse værd, og derefter vil vi gerne overveje, hvordan vi får disse mennesker mest muligt til at fungere positivt i deres forhold til det omgivende samfund, også og måske især efter hjemsendelsen. Dette arbejde er i gang og vil altså fortsætte efter vedtagelsen af nærværende lovforslag.

Ligeledes er der efter vor vurdering kommet bevægelse i spørgsmålet om de ganske få medlemmer af Jehovas Vidner, som hvert år går i fængsel, fordi de nægter enhver form for aftjening af militær værnepligt. Det er jo talmæssigt et ganske beskedent antal mennesker, det drejer sig om — 30-60 mennesker om året — som, hvad enten man kan acceptere det eller ikke, konsekvent vælger denne udvej. Vi må sige for det første, at lighedsbetragtningen fører til, at det ikke kan accepteres, at de nægter. Det kan derfor ikke blive nogen ret, at de skal fritages. Men dernæst må samfundet overveje, om det er en hensigtsmæssig måde at behandle dette yderst beskedne problem på. De fleste kommer aldrig senere i konflikt med loven, og vi har i øvrigt inden for retsplejen i disse år en humaniseringsudvikling i gang, sådan at der i en lang række tilfælde foregår tiltalefrafald, hvor der egentlig kunne rejses tiltale, nemlig i de tilfælde, hvor særlige hensyn taler derfor.

I overensstemmelse med denne udvikling mener vi, at der her er særlige menneskelige hensyn og et almindeligt samfundsmæssigt hensyn, der taler for, at man for denne lille gruppes vedkommende skulle gennemføre tiltalefrafald. Vi har indhentet oplysninger om de erfaringer, man har gjort i Sverige med den i 1966 gennemførte ordning dér. Jeg har selv fået oplysninger om, at der ikke har været nogen som helst drøftelse i den svenske rigsdag de sidste 3-4 år af dette

spørgsmål, ingen overhovedet har rørt ved dette spørgsmål i de sidste 3-4 år. Det kan altså konstateres, at der i Sverige er ro om den lov, man gennemførte i 1966, hvorefter man fritog Jehovas Vidner for værnepligten.

Ministeren har ikke villet gøre som i Sverige, men han har i udvalget givet udtryk for, at han er villig til at optage forhandlinger om en mulig ændring af den nuværende ordning, hvorefter loven direkte påbyder, at der skal idømmes fængsel i mindst 4 måneder. Det, ministeren har i tankerne, er, er vi blevet klar over, at man kan slette denne minimumsgrænse, og dermed er der åbnet muligheder for, om ministeren er indstillet på det, at gennemføre humaniseringsbetragtninger på dette område også, som man kender det i øvrigt inden for retsplejen. Vi vil gerne kvittere for, at der nu omsider er kommet bevægelse i denne sag, og vi venter faktisk et tilfredsstillende udfald af forhandlinger i løbet af efteråret og vil derfor ikke kaste os hovedkulds ud i en upåkrævet demonstration. Der er fra denne talerstol engang i tidligere tid sagt en bemærkning om, at man skal lade Guds skabninger små i fred, mens de skifter ham, og ud fra dette vil den radikale gruppe stemme imod det, som vi opfatter som et demonstrationsforslag fra SFs side, og lade udviklingen gå sin gang her i løbet af året. Jeg må dog meddele, at der er et enkelt medlem i min gruppe, der har så lidt tiltro til de forvandlingsmuligheder, der er hos ministeren, at han vil stemme sammen med SF.

Frandsen: Allerede ved første behandling gav jeg udtryk for, at socialistisk folkeparti mente, at tjenestetiden for civile værnepligtige og for militære værnepligtige skulle være den samme. Der kan fremføres forskellige begrundelser for, at tjenestetiden skal være den samme, og der kan fremføres forskellige begrundelser for, at den eventuelt skal være længere. Det har vi været inde på så mange gange tidligere, at det formentlig er unødigt at gentage det.

En af de grunde, der ofte anføres for, at